ANUL I. — No. 3. 20 BANI NUMĂRUL DUMINICĂ 3 OCTOMBRE 1904

FURNICA

APARE ODATA PE SAPTAMANA

ABONAMENTE: Pe un an 10 lei / Şase luni 5 » — Plata abonamentului înainte.

G. RANETTI — N. D. ŢARANU

ANUNŢURILE SE PRIMESC DUPĂ ÎNVOIALĂ

ADRESA: Revista „FURNICA" Bucureşti

Desen de *N. Mantu.*

Astronomul papistaş Coculescu, luat în primire de gazete, a început să vadă stele verzi.

www.dacoromanica.ro

D. STURDZA, D. CANTACUZINO SAU D. CARP?

Cine va face viitoarele alegeri? D. Sturdza, d. Carp, d. Cantacuzino? Adică, mai bine zis, cine le va prezida, căci de făcut ştim noi cine le face: tot administraţia, poliţia, ciomagul, suveica şi ceilalţi factori electorali.

Mai presus de chestiunea convenţiilor comerciale de cari atîrnă propăşirea economică a ţării, mai presus de problema rurală care pune 'n joc — de cele mai multe ori în bătae de joc — interesele celei mai numeroase clase de birnici romîni, mai presus de aşa zisa primejdie a propagandei catolice, mai presus de ori-ce, se ridică şi se întinde de la Severin la Dorohoiu formidabilul semn de întrebare. Pentru foarte mulţi coasa morţei are aceeaşi formă ca acest semn de întrebare. Este teribila cilimitură pe care Sfinxul o pune lui Oedip. De deslegarea ei depinde existenţa saŭ peirea.

Cu totul falşă legenda că în ţara romînească se face prea multă politică. Se face, din potrivă, din caleafară puţină politică. Din şease milioane de locuitori, patru milioane de ţărani trebue scăzuţi dintr'un condeiu de la socoteală. Lăsaţi la o parte, apoi: ofiţerii, popii, funcţionarii, femeile, copiii, streinii, servitorii şi cerşetorii cari — în majoritatea cazurilor — nu se amestecă în luptele dintre partide, şi ce mai rămîne? Cite-va sute de mii de inşi. Aceştia hotărăsc soarta întregei ţări.

Pe aceştia nu-i chinueşte enigma viitoarelor alegeri. Ei aŭ rezolvat-o mai dinnainte. Ei sunt sturdzişti, carpişti, cantacuzinişti. Ba unii, mai şmecheri, sunt de cîte trele soiurile. Ăştiea,— adevăraţi Romîni,—pentru că sunt tricolori!

Restul ţărei, însă? Marele rest de cinci milioane şi ceva? Nu are nici o opiniune. Îi e frică să aibă vr'o opiniune, în chestiunea campaniei electorale care începe. Dacă se pronunţă pentru unul, îşi găseşte belcaua cu ceilalţi doui.

Bietul alegător, care în derîdere e poreclit «Naţiunea Suverană», sfios, aşteaptă cu teama 'n sîn. Are bietul o slujbuliţă, are un copil bursier la o şcoală a Statului, are o casă închiriată unei administraţii publice, are ceva în sfîrşit indispensabil vieţii lui pe care o schimbare de guvern poate să'l primejduiască; saŭ — în marea majoritate a cazurilor — n'are absolut nimic, şi atunci speră să capete ceva: o funcţie, o bursă, o antrepriză, o uşurare de dări, un pogon de pămînt...

Intre conservarea unui bun posedat şi dobîndirea unuia rîvnit, va tremura, îngrijată şi tulburată, aproape o jumătate de an, de acum înainte, Naţiunea Suverană. Nenorocită Naţiune, ridicolă Suverană!

Totuşi, la Constituţie par'că scrie că toate drepturile emană de la Naţiune. Deci, şi dreptul, mai ales dreptul de a avea o opinie în împrejurarea unei schimbări de cîrmuire.

Sunt femei cari, ca fete, vădesc semne de minunată frumuseţe. La o vîrstă oare-care se deformează de nu le mai recunoşti. Şi Constituţia noastră a pierdut de mult fecioria... ce zic?... fecioriile! căci în fie-care an unul din partide se jeluieşte indignat că Constituţia a fost violată.

In realitate, toate drepturile emană nu de la Naţiunea Suverană, ci de la Suveranul Naţiunei.

El va hotărî. Ce va hotărî? Pariurile sunt deschise. Unul pune rămăşag pentru succesul pupatului mâinei, altul jură că ameninţările vor isbuti, al treilea nădăjduieşte că va cîştiga fără să pupe şi fără să ocărască.

Nesiguranţă ca la loterie.

Unii aŭ bilet luat de la d. Sturdza, alţii de la d-nii Cantacuzino saŭ Carp.

Fie-care din aceste trei categorii speră că va pune mîna pe lotul cel mare.

Dar cei mulţi, cei cari nu-şi pot permite luxul de-a juca la această loterie, pentru cine să parieze?... Dac'or avea noroc ca pîn'acum, lasă că or să piarză ei şi fără bilet!

G. Ranetti.

LOGICĂ

Ea: frumoasă ca o roză,
El: obrajii ca de bujori,
Se explică deci cum dînsa
Are un... *copil din flori*.

Alex. Braescu

TRANCA-FLEANCA

NOUI MIJLOACE D'A UCIDE

—Op destinat să concureze la premiul Nobel—

Sexul frumos se află într'o situaţie mai mult de cît interesantă, mai mult de cît critică; este o situaţie de o gravitate (d. corector să observe a nu se tipări graviditate) atît de primejdioasă, în cît, dacă într'un moment de justificată răsvrătire, scumpul sex ar declara greva generală, aş fi gata să mă înscriu ca contribuitor — cu toate puterile de care dispun — la fondul de rezistenţă.

O grevă! Iată măsura, ca să zic aşa coercitivă, cu care femeile s'ar cădea să răspundă atentatului antilegal, anticonstituţional, antiuman şi numeroşi alţi anti, pe care, după povaţa amiculuï meŭ Jantehaş Florescu, l'a comis curtea cu juraţi din Piteşti, consacrînd printr'o sentinţă dreptul bărbaţilor d'a'şi ucide soţiile cînd le prind sărind pîrleazul vecinului..

Ce crudă este ironia oarbelor destine!— ca să mă exprim în stil de pledoarie la juraţi. Curtea este slăbiciunea cucoanelor: O curte înscrie pentru dumnealor în legea precedentelor şi moravurilor, pedeapsa cu moarte!

Nu'numai sabia lui Damocles, dar un întreg arsenal de arme şi instrumente contondente, stă acum ameninţător d'asupra capetelor celora cari ne sucesc pe ale noastre...

Pe cînd madam Smara şi consora d-sale madam Tiţa Pavelescu — care în paranteză fie zis n'aŭ de ce tremura de sentinţa dela Piteşti, precum n'aŭ să poată aprecia bine-facerile ordonanţei d lui Saita în chestia acostărei femeilor — pe cînd aceste valoroase dame duc campanie pentru emanciparea femeilor. o curte cu juraţi le pune şi mai de desuptul bărbaţilor de cît pînă acuma, căci le dă acestora dreptul d'a le trata turceşte, dacă nu mai răŭ.

De aceea spuneam că cu drept cuvînt revoltate, cuconiţele s'ar putea pune în grevă, şi încrucişînd braţele, în loc să le deschiză, să facă pe calăii puşi la index şi la post să 'şi chinuiască mintea cu acea teribilă întrebare care a preocupat pe atîţia filosofi: «Pe unde scoatem acum cămaşa»?

*

Cum însă nu vor avea această virtute, şi cum am căpătat deci dreptul d'a ucide — avînd şi libertatea d'a combina planul «dramei» zile întregi, căci «momentul de furie», anacronism barbar, nepotrivit cu timpurile moderne, a fost înlocuit cu „premeditarea legală", — chestiunea este dacă nu se cuvine să se renunţe la învechitele sisteme de desfiinţare prin pumnal, glonţ saŭ strichnină şi să se găsească alte mijloace mai demne de civilizaţia acestei epoce de progres şi umanitarism.

In această privinţă subscrisul are de făcut următoarele propuneri pentru care reclamă de pe acum premiul Nobel:

1) Cînd v'aţi convins că soţia maltratează fidelitatea conjugală, făceţi-vă nis-naĭ ca şi cum v'aţi afla la Peking. Aceasta înseamnă a omorî cu indiferenţa.

www.dacoromanica.ro

2) Angajaţi o bonă nostimă căreia făceţe-i avansuri — nu numaĭ asupra lefeĭ — din cele maĭ compromiţătoare, cum de o pildă cadoul uneĭ pălăriĭ pe care în ajun v'o solicitase doamna.

Consolarea pe care o căutaţiĭ la bonă, va fi atît de umilitoare pentru infidelă, în cît o va face să turbeze de necaz. Şi în cazul acesta restul rămîne în seama institutuluĭ antirabic.

3) Siliţi pe «trădătoare» să nu îmbrace de cît toalete cumpărate de dv. la gura pieţeĭ şi ast-fel gătită, duceţi-o în localurile frecuentate de cunoştinţele ce aveţi: la sigur că va muri de ruşine.

4) Sacrificaţi o săptămînă saŭ maĭ mult — după rezistenţa constituţieĭ ce are — în care să staţi cu dumneaeĭ în permanenţă, ziua şi seara, reducînd biblioteca şi gazetele la colecţia *Monitoruluĭ*, iar vizitele la acelea ale furnisorilor neplătiţi: victima va muri de urît.

5) In sfîrşit, dacă vreţi ca răsbunarea să fie maĭ complectă rugaţi pe doctorul caseĭ să-ĭ prescrie o şedere de o lună într'o altă localitate, unde, firește, multiplele ocupaţiĭ nepermiţîndu-vă să mergeţi de loc, fără îndoială că «complicele» nu va lipsi. Veţi fi sigur ca ambiĭ vinovaţi aŭ să móră de rîs,— pe socoteala d-v!

Şi iată cum, cu toată sentinţa de la Piteşti, «dramele sîngeroase» nu se vor maĭ petrece de cît în romane!

Meşterul Perdaf.

O NOAPTE FURTUNOASĂ

— Reminiscenţă —

Intîlnit amic.
Bravo, zic,
Asta-ĭ motiv
D'aperitiv!
O ţuică... două...
Cincĭ... şapte... nouă.
Haĭ să plecăm d'aicĭ
Să luăm cîte-un sandvicĭ.
Votat! Şi de la Şerbănescu
Ne-am transportat la Căciulescu,
Şi'am maĭ băut
Cîte-un vermut.
Dar vermutul e lichid
Catolic,
Eŭ — nu doar că's individ
Alcolic —
Dar ţiŭ grozav la naţie,
Decĭ îĭ făcuĭŭ tratăţie
Şi c'un pelin,
Să facem comparaţie
Şi să vedem care-ĭ maĭ fin.
Amicul, încăpăţînat,
Din noŭ vermut a comandat.
Nu m'a convins,
Şi m'am aprins,
Şi'am maĭ cerut un pelinaş
Să 'nfund vermutul papistaş.
Eĭ aş!
Amicul nu s'a dat bătut.
Era ce-ĭ drept şi cam „făcut".
Comparaţia-a durat
O oră.
Intrasem în horă,
Trebuia neapărat
Să joc,
Şi am jucat
De foc.
Era noapte-acum,
Am pornit la drum.
Amicul îmĭ zice:
— Iţĭ propun amice
Să mîncăm ceva.
— Unde? — Undeva
Unde cîntă Buică.
— Haĭ să mergem puică!
Am maĭ luat o ţuică
Şi'am mîncat. Cam cît?
Nu ştiŭ, dar pe gît
Am turnat vre-o zece
Sticle cu vin rece
Şi e lucru cert
Că pe la desert
Am luat şi'un vin roşu
D'alea ce cu coşu
Pe masă le-aduce...
Jur pe sfînta cruce
Că doar un'a fost.
Foarte scump, dar prost!
Pentru a ne drege
Sărmanul stomac,
Luarăm, se'nţelege,
Cîte-un coniac.
Am dat eŭ un rînd,
Amicul treĭ rînduri.
Und'le-om fi băgînd?
Căzusem pe gînduri.
Ţalu-am chemat,
Am achitat
Şi'am plecat.
Amicul meŭ era 'ntr'un hal
Fenomenal!
L'am urcat într'un muscal
Şi l'am trimes acasă.
Eĭ, lasă,
Că nicĭ eŭ nu aveam cusur!
Mi se părea că strada face
O voltă de jur împrejur.
Dar ce-are-aface!
Vream s'o fac lată!
Şi'o şi făcuiŭ c'o fată
La Flora.
Cînd am văzut că-ĭ ora
Patru şi ceva,
Să'mĭ vie damblà!
Ce o să zică, bre, nevasta,
Cînd m'o vedea la ora asta?
Cîntă cocoşu!
Sunt un măgar!
Haide birjar,
Ridică coşu,
Şi'n Pitar Moşu
Sînt într'o clipă.
Urc scara'n pripă,
Deşi-ĭ întuneric cumplit.
Intru'n odaie. Caut chibrit.
Niciunul!
Nevastă-mea doarme ca tunul.
Maĭ bine că n'a simţit
C'am venit.
Mă descalţ de ghete.
Cu mişcărĭ discrete
M'apropiiŭ de pat.
Pipăiŭ... Nu! Sînt beat!
Nu se poate, nu!
Să pipăiŭ şi'acù!
Iar am pipăit
Şi-am încremenit.
Sfîntă născătoare
Sunt patru picioare!!!
Infamă soţie
Iţĭ arăt eŭ ţie!
Şi orb de mînie
Văd nainte'mĭ sînge,
Puiŭ mîna pe ghete
Şi lovesc cu sete.
Adultera plînge,
Celălalt răcneşte
Şi nu ştiŭ ce zice,
Braţul meŭ loveşte
In ea şi 'n complice
Şi răcnesc şi eŭ
Lovind tot mereŭ.
Lumea din casele vecine,
Trezită brusc din somn,
Aleargă ca să vadă cine
Face scandal.
Un domn
Se duce după comisar
Spre-a aresta pe criminal,
Un altu-aprinde-un felinar.
Mi-aduc aminte ca prin vis
C'atît am zis:
— Eŭ i-am ucis!
Dar cînd se 'mprăştie'n odaie
A felinaruluĭ văpaie,
Picioarele mi se moaie,
Căcĭ ce văzură ochiĭ meĭ?
Ceĭ douĭ mişeĭ,
Nu era
Nevasta mea,
Nu era amantul eĭ!
Ce bucluc şi ce ocară!
Nemerisem p'altă scară
Şi făcusem ăst tapaj
Intr'un liniştit menaj
La al doilea etaj!!!

Tarascon

www.dacoromanica.ro

LA BIRT

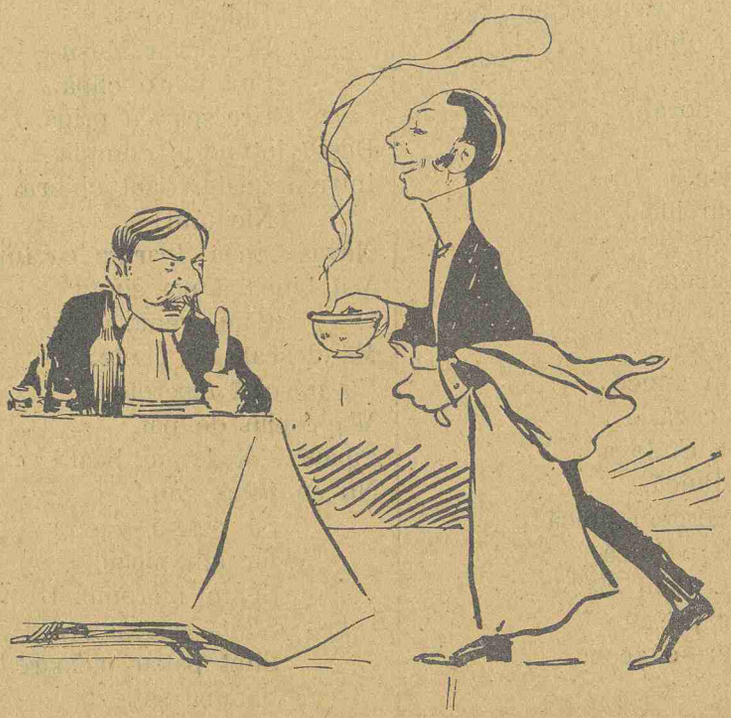

— Băete, bagă de seamă că aĭ vîrît degetul în supă.
— Nu face nimic, d-le, sunt obişnuit... nu mă maĭ arde.

GLUME SERIOASE

„LUMINILE ŞTIINŢEI"

...Recunosc că în materie de «ecleraj» părerile pot fi foarte împărţite. Un punct comun le leagă însă: de la opincă pînă la Vlădică, saŭ cu alte vorbe de la un simplu muritor pînă la I. P. S. S. Mitropolitul Parthenie, nu este nimenĭ căruia să nu ĭ placă să i se «eclereze». Ceva maĭ mult: chiar d. Carada, despre care se spune că trăeşte în pimniţele Băncel Naţionale, prin «eclerajul» de jetoane, dividende, tantieme şi alte becurĭ maĭ mult de aur de cît de Auer, a ajuns să fie socotit drept un bărbat luminat. Şi cu toate acestea d-sa a început-o de la opaiţă! — cel maĭ primitiv dintre sistemele de iluminat. Aşa este însă cînd urmezĭ preceptele marilor bărbaţĭ. «*Luminează-te şi veĭ fi*»! scrisese marele C. A. Rosetti pe frontispiciul *Romînuluĭ*, ajuns azĭ pe mîna unor indivizĭ ca Caion, să-mĭ fie cu iertăciune. Vechiĭ discipoli l'aŭ ascultat; s'aŭ eclerat şi astă-zĭ pînă şi ochelariĭ, nu numaĭ ceĭ carĭ li se închină lor, aŭ ajuns să le fie legaţi cu aur!

Alte timpurĭ! Acum poţĭ să-ţĭ garniseştĭ casa numaĭ cu lămpĭ electrice; *veĭ fi* cel mult dator la uzină.

* * *

Făceam aceste reflecţiĭ, — mature cel puţin cît d. Porumbaru, citind dările de seamă de la congresul liber-cugetătorilor, — şi 'mĭ ziceam, cu drept cuvînt, că'n adevăr, nouă ăstora carĭ aşteptăm doar să ni se «eclereze» chenzina, singura credinţă trebue să ne rămîe în «luminile ştiinţeĭ».

Firește, lăsînd primul loc altor lumini, cum acelea ale ochilor... care ne sînt dragĭ şi propriilor noştri ochĭ, cu carĭ, chiar miopĭ tot ne putem permite luxul d'a avea vederĭ în toate chestiunile.

«Luminile ştiinţeĭ»! Iată marele magnet care trebue să ne atragă maĭ mult de cît atrage un sitar pe un vînător de păsărĭ, un *sutar* pe unul de *leĭ!*

Şi luasem ferma hotărîre d'a deveni savant...

Mă şi vedeam, ca 'ntr'un cinematograf, ghemuit între mormane de volume, documente, pergamente, studiind, scriind, comentînd, explicînd chestiĭ încă întunecate, descoperind isvoare nouĭ — ca cel maĭ erudit hidrolog; — descifrînd probleme vechĭ şi încâlcite...

Şi lucrul nu mi se părea greŭ de loc. Din frageda pruncie *cărţile* mi-aŭ plăcut nevoe mare!

* * *

Dar pe cînd mirajul era maĭ ispititor, gloria rîvnită maĭ frumoasă şi lucrul îl socoteam ca pe jumătate făcut, justiţia găsi de cuviinţă să facă apel la acele lumini, din care gîndisem să fac feştila călăuzitoare prin acest deşert al vieţeĭ.

Şi ştiinţa s'a pronunţat!

«Luminile» aŭ fost atît de orbitoare în cît şi justiţia şi lumea care asista la acest înălţător spectacol, s'aŭ declarat în cea maĭ complectă stare de miopie şi n'aŭ maĭ fost în stare să maĭ distingă nimic.

Persoane demne de toată încrederea ne afirmaŭ chiar că la un moment dat s'a strigat savanţilor cari făceaŭ acolo pe lampagiiĭ ştiinţeĭ:

— Maĭ puneţĭ, nene, niţel abatjur, că ni se prăpădesc vederile!

Fie însă că această precauţiune nu s'a luat, fie că s'a luat prea tîrziŭ, fapt este că şi curtea şi juraţiĭ şi publicul s'aŭ simţit nevoiţĭ să mărturisească, — trist dar adevărat! — că nu maĭ pot avea nicĭ o vedere în chestia pentru care se reclamase concursul ştiinţeĭ.

In afară de autorul faimoaseĭ poeziĭ:

Era noaptea 'ntunecoasă
Alba lună luminînd,

nimenĭ nu putea să-şĭ închipue o lumină care să întunece. Mare este puterea ştiinţeĭ! O văzurăm şi pe asta!

Dar dacă n'a fost lumină, — focul n'a n'a lipsit. Discuţiunile aŭ fost chiar atît de aprinse, în cît puţin a maĭ trebuit ca profaniĭ să auză că şi ceĭ carĭ plutesc în sferele senine ale ştiinţeĭ, pot să se trateze cu aluziĭ la... hemi-sferele pămînteştĭ.

Rezultatul a fost că Justiţia, care cum se ştie umblă legată la ochĭ, — une-orĭ se zice că se joacă şi d'a baba-oarba, — a trebuit să renunţe la aceste luminĭ pe care nicĭ o lentilă de ochelarĭ nu le ar putea întări.

Intru cît mă priveşte, ca «gazetar-profesionist», sînt foarte sceptic faţă de cele ce se scriŭ prin gazete. Ast-fel, avînd norocul, zilele acestea, să călătoresc cu două persoane dintre privilegiaţiĭ carĭ aŭ asistat la cele petrecute, m'am grăbit să le solicit un interview:

— In sfîrşit, care a fost impresia dv.?

— Ce impresie dom'le? N'aĭ auzit şi d-ta cîntecul!

— Bună ziua Nea Istrate,
— Opt bobocĭ de raţă, frate!

Şi pe cînd eŭ mă uitam surprins, cel-alt tovarăş de drum exclamă cu filosofie:

— Aşa e ştiinţa: vede argintul zimţuit — nu vede însă *argintul-viŭ!*

Şi iată de ce n'am să deviŭ savant!

C. Gongopol

TARIFUL MITROPOLITULUI PARTHENIE

Arghirofilia Sa Mitropolitul Parthenie al Moldoveĭ a afişat pe zidurile Mitropolieĭ din Iaşi următorul tarif:

Pentru un parastas	leĭ 500.—
» » prohod	» 300.—
» » Doamne Miluește.	» 000.75
» citirea uneĭ evangheliĭ	» 12.30

La comande maĭ marĭ se face rabat.
Certificate de paupertate nu se admit.

Şi cînd te gîndeştĭ că unele ziare fac un cap de acuzaţie Arghirofilieĭ Sale din obiceiul ce are de a 'şĭ parfuma mîinile. Din potrivă, noĭ suntem de părere că bine face Mitropolitul de 'şĭ desinfectează mîinile!

Caiafa

www.dacoromanica.ro

HOTEL MODERN

Un avocat tînăr, din cei cari încep cariera ca secretar al unui alt avocat celebru saŭ cu influenţă politică, şi care e nevoit să colinde ţara pledînd procese, plătit e atît cît să se îmbrace cuviincios, la începutul toamnei, pe înserate, trenul îl toarnă într'o capitală de judeţ din Moldova. Şi plouă ca după secetă; pe peronul aburit de umezeală, numai personalul de serviciŭ.

O ia spre «eşire», defilează prin faţa slujbaşilor cari îl spionează, iscoditor, ca pe unul liberat proaspăt din puşcărie.

Afară, cine-va se îndoae subt lumina brumată a felinaruluĭ cu geamurile şiroae de apă, i se adresează într'o romînească stricată:

— Dacă doriţi o trăsură, am eŭ una bună... şi am să vă duc la un hotel «fain», de calitatea întîia.

Avocatul, venit pentru prima oară în acel oraş, primeşte şi se sue în trăsură.

Ajunşi, birjarul sare jos, se duce să vestească pe portar. Cel din trăsură a rămas să-şi păzească valiza, cocoţată la picioarele scaunuluĭ capreĭ.

Soseşte portarul, cu o şapcă galonată galben, dată pe sprîncene. Probabil că vizitiul a rămas la «birou», să pălăvrească cu chelneriţa—gîndeşte cel din trăsură.

Portarul intră în exerciţiul funcţiuneĭ. Cu geamantanul în mînă sue scara înaintea avocatuluĭ, precedîndu-l pînă la o odae cu uşa dată de perete, luminată de o lumînare aprinsă de curînd.

— O să fiţi ca la d-voastră acasă; şi aveţi să dormiţi ca un paşă, găseşte de cuviinţă să i facă cunoscut portarul, mai mult trîntind bagajul în dosul uşeĭ.

Tînărul călător, surprins,—prea seamănă la glas cu birjarul!—îl întreabă:

— D-ta eşti rudă cu birjarul?

— Nu; sînt tot eŭ. Credeaĭ d-ta că eŭ să v'aduc de la gară şi altul să ia bacşişul?

O aluzie indirectă, pe care portofelul avocatuluĭ s'a grăbit s'o transforme în realitate.

Subt hotel, lipit de o cîrciumă murdară, în care cîţi-va muncitorĭ se ţuicăresc pe înfundate, se află «marele restaurant». Treĭ mese cu cămaşa albă, cîrpită şi pătată de sosurĭ, o duzină de scaune bolnave la încheeturĭ, o lampă cu fitil circular, atîrnată de un cîrlig în centrul floareĭ de la mijlocul tavanuluĭ. Linişte ca într'un azil de muţi.

Cînd a intrat pe uşa care dă în curtea hoteluluĭ, avocatul a zărit o femeie în fustă că se scoboară de pe un scaun, unde se suise ca să aprinză lampa. Femeia a dispărut în fund, a înghiţit-o peretele, un miros greoiŭ de bucate reîncălzite duhue în sală; lampa clipeşte de mai multe orĭ, se aşează pe ars, imobilă ca un ochiŭ de sticlă.

Chelner! strigă el, ciocănind cu cuţitul pe marginea farfurieĭ.

— Acum, îndată! se aude o voce înăbuşită, la spatele uşcioareĭ zugrăvită una cu peretele.

Iată'l pe chelner, în frac, pişind repede, mărunt, respectuos.

— Dacă domnul doreşte, îĭ putem servi... Şi îĭ înşiră întreaga listă de bucate.

Avocatul îl măsoară cu privirea... nu-ĭ vine să crează.

— Ascultă, îl întreabă el ne mai putîndu-se stăpîni: d-ta eşti rudă cu portarul?

— Nu; sînt tot eŭ. P'aicĭ pe la noĭ, chelnerii sunt rarĭ, cer leafă mare, şi pe urmă te şi fură.—Doriţi un peşte proaspăt, rasol...

La «socoteala» a trimes pe chelner după stăpîn, ca să 'ĭ plătească şi odaea.

— Aveţi răbdare un moment!

Puţin în urmă, înfăşurat într'o redingotă ce'ĭ ţipă în spate, soseşte şi stăpînul, călcînd larg, autoritar.

S'a oprit lîngă masă, ţeapăn, se frînge puţin înainte.

— La ordinele d-voastră!

Avocatul prinde mutra individuluĭ care a primit o lovitură de ciomag în creştetul capuluĭ... I se pare că a intrat într'un hotel maşinat ca o feerie. Totuşi, îndrăzneşte.

— D le hotelier, te rog să nu te superĭ, dar am să te întreb un lucru: d-ta eşti rudă cu chelnerul care m'a servit?

— Nu; sînt tot eŭ. D-le avocat, eŭ am fost de toate la Bucureştĭ. Şi cînd ştiŭ de toate, de ce să nu fac singur şi să mai plătesc la alţiĭ? Nicĭ n'avem aşa mare înghesueală de clienţi!

Lungit în pat, tînărul nostru rumegă chiţibuşurile procesuluĭ ce avea să pledeze a doua zi—exerciţiŭ care, adăugat nervozităţeĭ produsă de tic-tacul maşineĭ ce l'a tîrît 20 de ore în şir pe panglica dublă de oţel, face să 'ĭ piară cu desăvîrşire somnul. Ştiind că la ast-fel de hotele se găsesc de toate, se dă jos, sună de treĭ orĭ ca să vie slujnica.

O femeie curată, tînără, bine cioplită la trup, intră pe uşe aproape imediat—a avut aerul că aştepta în coridor—întreabă surîzînd, prieteneşte:

Ce poftesţe domnul?

El, sub plapumă, o cîntăreşte din ochĭ, pare mulţumit.

Ea a înţeles, întoarce cheea în broasca uşeĭ.

— La ce oră pleacă trenul mîine? întreabă el ca să spue ceva.

— Aveţi destul timp, îĭ răspunde ea rîzînd. Şi începe să se desbrace.

Cine va rîcîe la uşe. Şi înainte ca avocatul să deschiză gura, ea se răsteşte:

— Ce vreĭ?

— Nu uita că mai avem trenul de unu! se aude d'afară.

— Bine.

Avocatul a rămas cu ochiĭ bleojdiţi spre uşă... aşteaptă s'o vază sărind din ţiţînĭ.

Cel de dincolo a plecat... duşumeaua scîrţie de cîte-va orĭ sub greutatea corpuluĭ.. Linişte.

— Mă rog, şopteşte el zăpăcit, n'a fost hotelierul?

— Ba da... bărbatu-meŭ.

— Cum?!

— N'aĭ teamă: pe lîngă nevastă, eŭ îĭ sînt şi tovarăşe: eŭ am pus capitalul. Ce vreĭ să facem?.... Plătim chirie scumpă şi afacerile merg prost!

Că sfîrşitul e puţin imoral, nu trebue să vă supăraţi. Hotelul în chestie nu este unicul în Romînia în care se petrec ast-fel de lucrurĭ—chiar cînd chiria nu-ĭ scumpă şi afacerile merg bine.

Nae D. Tăranu

BUBICĂ

— Odisee canină, dedicată d-luĭ prefect Saita —

Copil din florĭ, născut în stradă,
Se pomeni că-ĭ părăsit
De mama sa denaturată.
Pe un maidan el fu găsit.

Un copilaş ce-l duse acasă
Cu îngrijire alăptat,
Bubică urgisitul soarteĭ
Se pomeneşte... adoptat!..

Dar într'o zi fără de veste
De la stăpîn a dispărut,
Pe patru leĭ de Şterpeleşcu
El uneĭ doamne fu vîndut!

De-aci neîndurata soartă,
In sborul eĭ rătăcitor,
Il condamnă ca să servească
Un noŭ stăpîn, un cerşetor.

Un orb din naştere, ce vede,
Şi de treĭ zile 'ĭ nemîncat;
Stînd slujĭ cu cheta între labe,
Il ajuta la căpătat.

Dar vaĭ... hingheriĭ s'abătură
P'acolo... şi-un ţigan pocit,
Cum fără marcă îl zăreşte,
De bietul orb l'a despărţit!

Se 'ntîmplă însă o minune!
Mahalagiiĭ aŭ devastat—
Bătînd hingheriĭ—cuşca morţeĭ...
Eroul nostru e salvat!

Flămînd a rătăcit pe strade,
C'am cîte zile nu mai ştiŭ,
Pînă 'ntîmplarea îl împinse
Către grădina Cişmigiŭ.

Găsi acolo camaraziĭ
Cu care a copilărit...
Cînd auzi d'emancipare
De slujbe.... a rămas uimit.

Azĭ graţie luĭ Dom' Saita,
Reformatorul excelent,
Eroul odisseeĭ mele—
Căţelul Bubi e... agent!

Chic

www.dacoromanica.ro

REGRET

E tot atît de stinsă, de palidă, de rece
Şi tot atît de tristă fermecătoarea Toamnă
Ca şi în anu-acela. Mĭ-aduc aminte, doamnă,
Şi plîng: cum trece vremea şi dragostea cum
[trece!

Azĭ, zilele acelea de dor, ne par străine...
Şi azĭ, cînd bate vîntul, Natura-n agonie,
Cînd ploaia cade jalnic pe frunza ruginie,
Eŭ mă gîndesc la banĭĭ ce i-am păpat cu tine!

Sofocle Comedianţul

Franţuzeasca 'n Tîrchileştĭ

Ziarul «Ţara» a făcut o inovaţie fericită: predă cursurĭ de limba franceză cititorilor eĭ, după o metodă miraculoasă. E destul să daĭ în fie-care zi, timp de o săptămînă, cinci parale pe «Ţara», ca să vorbeştĭ franţuzeşte maĭ frumos decît un fecior de banĭ gata, care a fost crescut cu treĭ guvernante şi 'şi-a făcut studiile la vestita universitate parisiană de la Moulin Rouge.

Metoda «Ţăreĭ» dă efecte extraordinare. Judecaţĭ după următorul dialog pe care l'am surprins în maalaŭa Tîrchileştĭ între Nenea Ghiţă şi consoarta Dumnealuĭ Coana Frosa, amîndoĭ cititorĭ fanaticĭ aĭ ziaruluĭ «Ţara».

Nea Ghiţă. — Buton! Alon o cuşé chil crev dă jur![1])

Coana Frosa. — Les moa că jă li Lă Pei![2])

Nea Ghiţă. — Le Pac dă sa saj fam! Tiŭ ma oté dă melon avec ton jurnal![3])

Coana Frosa. — Tiŭ parl com en entesten frit![4])

Nea Ghiţă. — Jă mă prand lă mond dan la tet![5])

Coana Fros. — Domaj an şampinon![6])

Nea Ghiţă. — Ni lă vorian om, ni lă sol arbră![7])

Coana Frosa. — Coşon dă şien![8])

Nea Ghiţă. — Peşĕoz![9])

Coana Frosa. — Peşior e toa![10])

Nea Ghiţă. — Ifrosin![11])

Coana Frosa. — Jorj![12])

Netty.

1) Bobocule! Haĭ la culcare că se crapă de ziuă!
2) Lasă mă să citesc «Ţara»!
3) Paştele moaşă-si! M'aĭ scos din pepenĭ cu gazeta ta!
4) Vorbeştĭ ca un Maţe-fripte!
5) Imĭ iaŭ lumea 'n cap!
6) Pagubă 'n ciupercĭ!
7) Nicĭ mojicul om, nicĭ salcia pom!
8) Porc de ciine!
9) Păcătoaso!
10) Păcătos eştĭ tu!
11) Froso!
12) Ghiţă!

ECOURILE SĂPTĂMÂNEĬ

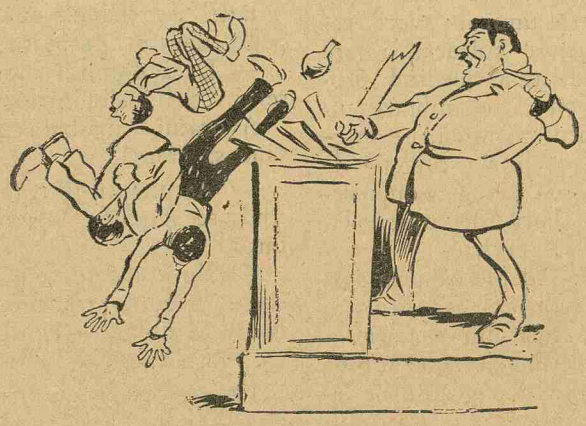

De la congresul profesorilor de gimnastică. — Oratorul-atlet trînteşte un pumn în tribună de sare în ţăndărĭ, pe cînd unĭĭ din auditorĭ fac salturĭ mortale şi tumbe.

Oratorul, tot profesor de gimnastică, îşĭ combate preopinentul cu un argument aşa de sdrobitor, în cît preopinentul e transformat în armonică.

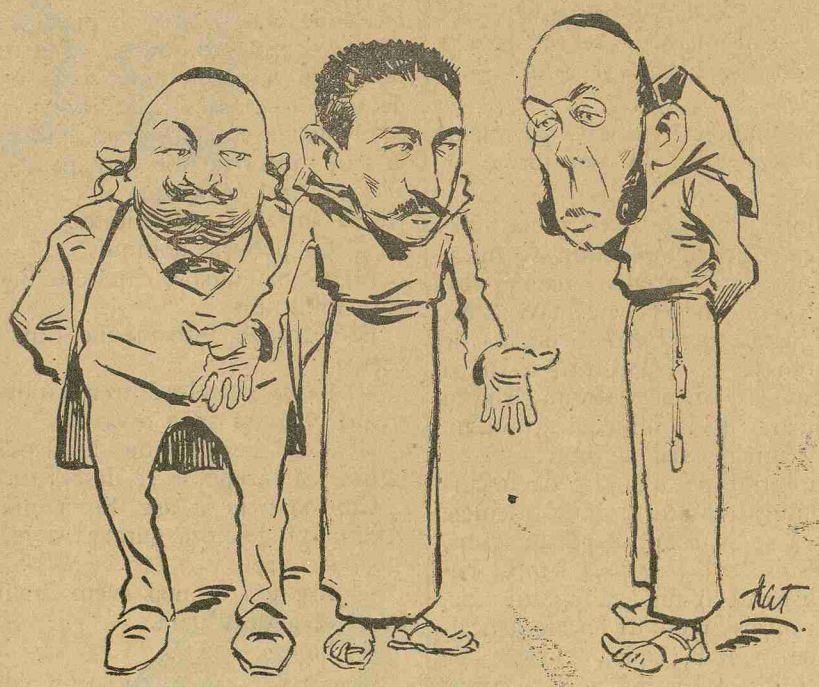

Ceĭ treĭ apărătorĭ aĭ ortodoximuluĭ şi naţionalismuluĭ în procesul călugăriţelor catolice. Cîte treĭ, ortodoxĭ get.... buget!

www.dacoromanica.ro

Apoteoza d-reĭ Mița Biciclista al cărei cal a ajuns primul la premiul «Fulger» la cursele din Brăila.

De obiceiŭ un cal se naște dintr'un alt cal. In împrejurarea de față, însă, calul învingător s'a născut dintr'un țap. Da, dintr'un țap de bere, — de oare-ce în cercurile sportive se spune că ilustra demimondenă și-a furnizat caĭi de curse de la un berar vienez.

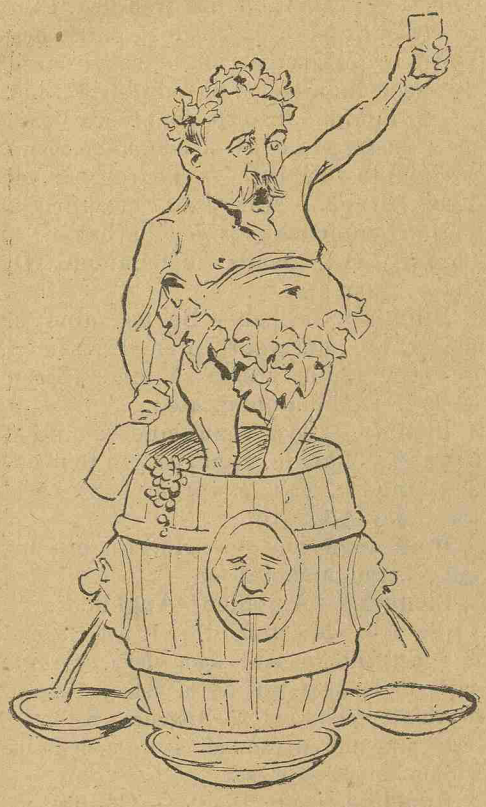

In consfătuirea politică ținută la Nea Iancu, în ziua de Inălțarea Cruceĭ (christovul viilor) s'a hotărît între altele să se ridice la Drăgășani o fîntînă monumentală în onoarea valorosuluĭ cetățean. Iată o schiță de monument al luĭ Nenea Iancu, pe care a executat-o desenatorul nostru. Fîntîna monumentală va fi lucrată în marmură de talentatul sculptor Oscar Späthe (strada Avedic 7), amic personal al luĭ Nenea Iancu.

FABULA CONTIMPORANA

Un tînăr și frumos băiat
Era c'o babă combinat.
Intr'o zi, la un bărbier,
Frizîndu-și părul cu un fier,
Ce probabil era murdar,
Prinse un miros capilar:
De atuncĭ adio sute!

Imoralitate

Peștele la cap se'npute.

Delabușteni

CRONICĂ FOARTE AGRICOLĂ

Romînia fiind o țară eminamente agricolă, n'ajunge ca o cronică să fie agricolă pentru a fi la înălțimea acesteĭ plăcute situațiunĭ, ci trebue ca să fie și ea foarte agricolă. Cu această lămurire cred că am justificat îndestul pentru persoanele competinte titlul ce dăm croniceĭ noastre. Știm că va părea poate cam pompos, dar nouă ne place pompa, orĭ-ce pompă, aceea ce desfășură (?) autoritățile marĭ la zile solemne, ca și pompele primărieĭ saŭ ale pompierilor [1]). Un scriitor superficial scriind o simplă cronică agricolă, s'ar mulțumi să trateze despre agricultură. Eĭ bine, noĭ ne-am propus un scop maĭ înalt, am ridicat privirea maĭ sus, avem vederĭ maĭ largĭ, și voim să pătrundem în toată adîncimea subiectuluĭ. Putem dar declara cu modestie că sunt un scriitor tridimensional (Dimensiunea a patra, rămîne în seama stimabiluluĭ nostru colaborator spiritist).

Țara noastră de Dumnezeŭ blagoslovită și păzită — știe Bunul Dumnezeŭ de ce — n'are ca alte țărĭ numaĭ agricultorĭ orĭ plugarĭ. Avem, slavă Domnuluĭ, și agricultorĭ, și agronomĭ și agrarĭ. Ăstora le maĭ zice și agrarienĭ, ca să fie numele maĭ scurt de cît al celor-lalțĭ.

Aceste treĭ triburĭ saŭ bresle, carĭ se deosibesc în foarte multe privințe, aŭ totuși cîte-va puncte comune. Fiecare și-a făcut o societate saŭ un club în Bucureștĭ, fie-care încurajează puternic desvoltarea fabricațiuneĭ hîrtieĭ, mîsgălind anual o cantitate însemnată din acest produs, fie-care duce o luptă crîncenă cu cele-lalte două.

Ele aŭ însă idealurĭ și scopurĭ practice diferite. Agricultoriĭ așteaptă mîntuirea țăreĭ de la desvoltarea joculuĭ de cărțĭ în toate combinațiunile sale. Credincioșĭ acestuĭ principiŭ, eĭ se adună orĭ de cîte-orĭ pot să scape de la cîmp în jurul meseĭ verzĭ din Palatul Nifon și se pun cu energie și stăruință pe muncă. Pînă acum metoda lor pare a fi bună, căcĭ, în felul lor aŭ adunat un capital mult maĭ mare de cît cel de care dispun rivalĭĭ lor. Eĭ maĭ aŭ și o revistă în care ceĭ din generațiunea de la Pașopt, care nu s'aŭ mutat încă la Bellu, publică chimiĭ agricole din epoca cînd știința aceasta începea să existe, polemicĭ, etc.

Agronomiĭ aŭ cu totul alte ideĭ. Ca oamenĭ luminațĭ carĭ aŭ fost prin școalele din Europa, eĭ așteaptă tot de la Stat, de la înmulțirea slujbelor reservate agronomilor și de la sporirea lefurilor agronomilor. De aci decurge că eĭ se sub-împart în agronomĭ în slujbă și agronomĭ disponibilĭ, paraponisițĭ cum se zice. Societatea lor e în consecință înființată, presidată și șefuită de un agronom cu slujbă mare. O caracteristică a agronomilor e că nu fac de cît la mare nevoie agricultură, ci preferă a vorbi despre agricultură, a scrie despre agricultură și a schimba polemicĭ violente, etc. etc.

Agrariĭ saŭ agrarienĭĭ sunt oamenĭ foarte nenorociți într'o privință. In adevăr, ce face la noĭ orĭ-ce om care vrea să organiseze ceva? Caută ce se face în streinătate, și imitează apoĭ cît se poate maĭ bine organisațiunea străină. S'aŭ găsit unele spirite carĭ aŭ cerut ca să înceteze acest procedeŭ, dar cine nu vede că aceasta ar însemna să ne facem viața grea în zadar? Agrariĭ străinĭ luptă ca să obție taxe vamale marĭ pe produsele agricole orĭ cît de doritorĭ de imitațiune ar fi. Agrariĭ noștri, s'aŭ sfiit să ceară acelaș lucru. Eĭ aŭ găsit un alt-ceva: organizează expositiĭ. Pînă acum putem dar zice că această breaslă să îndeletnicește cu expositiĭ.

După această repede și imparțială ochire, ne reservăm a relua curînd, în modul cel maĭ temeinic, studiul adîncit al vastuluĭ nostru subiect cu tóte accesoriile întrebuințate în lumea savantă, ca statisticĭ, istorie, tabele, chograme, paragrame, clișee (de orĭ-ce fel) tablouri de agricultorĭ celebri, de animale nobile, etc., etc.

Un savant celebru

1) Numaĭ pompele funebre nu ne plac.

www.dacoromanica.ro

ARITHMOBIOLOGIE

Ia stai puțin și te consultă:
Ce facem noi, bătrînii saŭ juni,
In viață, fără trudă multă?
Diverse operațiuni
De arithmetică... Ascultă!

De mic copil pîn'ajungi mare
La școală trebui să te duci...
De stai în clasă la-ascultare,
Saŭ dacă sari peste uluci,
Cu alții... faci o *adunare.*

Nu te-are nimeni în vedere
Cînd, biet, politica nu-ți place.
Un altul slujba ta o cere,
Și te suprimă... Păi, nu-ți face
Atunci în pungă o *scădere?*

Să zicem că tu, din iubire
Saŭ interes, te ai însurat...
Atuncea omenească-ți fire
De sigur că te-a îndemnat
Să faci o mică *înmulțire.*

Dar într'o zi... (Ce fericire!)
De par-că a picat din nori,
Ați căpătat o moștenire;
Indată voi toți, frați, surori,
Veți face-atunci o *împărțire.*

Avînd tot inima ce-ți cere
Hait! în politică te-arunci...
Visezi un loc la ministere
Și negreșit aștepți atunci
O: *ridicare la putere.*

. . . . . .

Om ești! Iți vine rău, leșini;
Te-apucă și stomacul... Dacă
Te dor măsele ori canini,
La un dentist te duci să-ți facă
Extragere de rădăcini.

Saŭ într'o seară (așa-aŭ vrut sorții)
O damă șic ai urmărit,
Cînd colo, drept în fața porții,
Cu Dumnealui te-ai întîlnit,
Și-atunci buclul ia *proporții.*

Invers: In loc ca să te poarte
Pe străzi... în vorbă ați intrat...
I-ai spus că ții pînă la moarte
Să fii al ei.. Ai încheiat
Un fel de intime... *rapoarte.*

Dar e și-o boală la femei...
De 'ți-a tradus unul nevasta
Ce te mai faci cu Dumneaei?
Gîndește... și-ai să vezi că asta
E tocmai... *regula de trei.*

De nu e repede redusă,
Se agravează saŭ revine,
Și dacă la exces e dusă
Atuncea boala ei devine
O *regulă de trei compusă.*

Ai dat divorț! Colo, la pîndă,
Te-așteaptă «dota» dumneaei...
Și pentru ea tot aŭ să-ți vîndă
Și pe de-asupra-ai să mai iei
Și bani... și-o plăteștî... *dobîndă.*

De și sătul de mariaj
Singurătatea te omoară...
La bal saŭ chiar la patinaj
Ai întîlnit o văduvioară
Și faci un fel de *aliaj.*

. . . . . .

Cu timpul nu mai ai în gură
Nici o măsea... Ești ramolo...
Abia-ți tîrăști biata făptură
La cafenea... și acolo
Sunteți o *amestecătură.*

Noi oamenii suntem mînați
De soartă... tot mereu 'nainte...
Și unde-ajungem? Intrebați
Mai bine viermii din morminte
In contra noastră-*asociați.*

Geping.

CITIȚI
URMAȘII ROMEI
NUVELE ȘI SCHIȚE de GEORGE CAIR

Un elegant volum de 304 pagini pe hârtie velină, ilustrat cu 56 de figuri în autotipie. Prețul unui exemplar 3 lei.
Depozitul la librăria Alcalay, București.

NEGUSTORUL ȘI POETUL

Un negustor comandă unui poet un epitaf menit a fi gravat pe crucea răposatei sale consoarte. Se învoesc cu prețul de 20 de lei. Poetul vine să-i citească strofele. La un moment dat, el se oprește, părîndu-i-se că un vers sună prost.

— Ce e? întreabă negustorul.

— Uite aici am pus două silabe mai mult de cît trebuia.

— Lasă dom'le, nu-i nimic, ți-oiŭ mai da acolo cinci lei mai mult!

Ghiță

LA ELE ACASA

Elenuța, tînără brunetă, 35 de ani, fostă întreținută a bogătașului Ștefan Cimitiro, actualmente rentieră, etc.

Dinu, tînăr, în ultimul an al facultății juridice, 23 de primă-veri, elegant și brun—ghete de lac, baston, mînuși nepuse, costum saco.

Angelica, fată 'n casă la Elenuța, 14 ani, blondă.

(O casă cu mai multe odăi în șir. La drum un «salon», antreu,—alături iatac. (Elenuța'i zice dormitor), apoi altă cameră. La intrare marchiză de fier închisă, cu perdele la geamuri. Dinu sună prelung, așteaptă mult și nu i se deschide. La o fereastră din curte se mișcă perdeaua, apare un obraz de femeie, dispare. Dinu, nerăbdător, ciocănește cu bastonul în ușe;—se aude răsucindu-se o cheie, apoi se deschide ușa).

Angelica.—Poftiți conașule... (Reținînd un surîs și privind cu coada ochiului). Poftiți.. Nu știam cine e... și știi cum la «noi» nu vine nimeni...

Dinu, (mulțumit în fundul sufletului).—Acasă e conița?... Spune-i că a venit d-nu Dinu.

Angelica, îndatoritoare.—Poftiți și intrați. (Mai solemn). Luați loc... îi spuiu numai de cît...

(Iese;—în urmă-i se închide ușa de la iatac și se aude o cheie răsucindu-se în broască. Dinu, rămas singur, cercetează cu deamănuntul odaia. Inlăuntru foarte curat, nici un fulg, nici un bob de praf. O canapea lîngă perete, două fotoliuri, o masă lîngă cel-l'alt perete, două scaune. Pe pereți farfurii zugrăvite, oglindă mare, portretul lui Brătianu, un tabloŭ representînd pe Romeo și Julieta, și un altul unde doui nemți tineri, june și june, privesc la o pereche de sticleți dintr'o colivie. Tăcere îndelungată;—apoi, din camera de alături se aude mai întîi sgomotul unui lighean în care se spală cine-va, în urmă hîrșiala unor cutii ce se deschid și se închid grăbit;—în sfîrșit un fîșiit de rufe scrobite).

Dinu, (în gînd,—luminîndu-i-se fața ca de o nădejde ce-o să se împlinească în curînd).—Tocmai cît îmi trebuie... Doui lei trăsura pînă la Nestor, patru pesmeții ori prăjiturile, doui servitoarea, opt-zeci regalele și unu de birjă... mai și 'mi rămîne... (Scoate din buzunar foarte încet un-spre-zece lei și ciți-va gologani).

Elenuța, din iatac. — Te rog să mă scuzi, dragă... Am avut mosafiri la masă... cumnată-mea cu bărbat'su și copilu... O grămadă de balamuc... Da cît e ceasu?

Dinu, (cu emoție).— Ba pe mine să mă scuzi... am venit prea de vreme... da' știi... unde vream să vin... (Scoate ceasul). E două jumătate...

Elenuța.—Te-a văzut cine va cînd ai intrat?... Vai de mine, să nu te fi văzut cine-va... Nu e vorbă, Iorgu e la țară, dar, tot, știi...

Dinu, (grăbindu-se).—Nu, nu era nimeni... am așteptat eŭ...

Elenuța. — Angelico! Angelico!...

(Se aude deschizîndu-se o ușe tocmai în fund. Mică pausă; apoi cheia se răsucește în broasca ușii de la iatac, care e deschisă grăbit... Intră Angelica. Se învîrtește prin antreu căutînd ceva; apoi ia un cordon de pe o masă).

Angelica, (către Dinu). — Conița vă roagă să o scuzați... Era desbrăcată. (Aruncă o privire pe furiș lui Dinu și dispare în iatac. Răsucire de cheie, apoi foșnet prelung în odaia de alături).

Pausă.

In sfîrșit, altă răsucitură de cheie, se deschide ușa de la iatac și Elenuța apare. E gătită bine și frumos pieptănată).

Elenuța, (către Dinu).—Dar știu că te-am făcut să m'aștepți... Ce ieî? Cafea ori dulceață? Ți-așî fi dat un ceai, dar, uite, n'am pesmeciori...

Dinu, (modest). — Mersi dragă,—eŭ «din principiŭ» nu iaŭ nimic;—dar dacă

www.dacoromanica.ro

„Mica publicitate“

Domnişoară bine educată, poziţie avantagioasă, doreşte căsătorie cu un tînăr de familie.

Speranţe mari de moştenire.

---

vreĭ să trimetem să ne cumpere nişte pesmeţĭ? Să trimetem un birjar...

Elenuţa.—Adu 'ncoace, se duce Angelica. (Dinu scoate şease leĭ)... Un kilo e de-ajuns?... Orĭ, să ia o jumătate şi să ia şi rom?...

Dinu, (galant).—De ce,—uite, maĭ na douĭ leĭ...

(Elenuţa dispare cîte-va momente; apoĭ intră în salon, s'aşéză pe canapea lîngă Dinu).

Elenuţa, (distrată).—Alt-fel, tu ce maĭ zicĭ?... Pe unde maĭ umbli?... Facĭ curte la cucoane, mi se pare,... ştrengarule...

Dinu, (modest).—Aşĭ, de unde... (Privind-o 'n ochĭ). Par-că se uită ele la mine...

Elenuţa. — Eĭ, ba bine că nu,—tu, băiat drăguţ... îl sărută. — (Şcenă mută. Amîndouĭ se privesc un moment. Dinu e prea timid. Elenuţa întinde mîna şi 'l apucă pe după gît, trăgîndu-l spre dînsa. Imbrăţişare prelungită; —apoĭ din noŭ privirĭ în ochĭ şi iar îmbrăţişare. El, care a maĭ prins curaj, devine îndrăsneţ...)

Elenuţa, (care s'a lăsat un moment, dîndu-ĭ peste mînă.—Şt!... fiĭ cuminte, şşt!... nu se poate...

Dinu, (descurajat, renunţă).—Eĭ, — da'tu ce maĭ facĭ...Cum o maĭ ducĭ cu boieru...

Elenuţa, (cu oarecare melancolie).—Ce să maĭ fac, dragă... Tu nu ştiĭ,—eŭ nu ies nicăerĭ... Sînt şi cam supărată... Boieru meŭ e de aproape o lună la ţară... Nu scrie, nu nimic... Uite, tocmaĭ 'l-aşteptam zilele astea să maĭ trimeată ceva parale... Chiar azĭ mĭ-a venit cusătoreasa cu rochia şi trebue să-ĭ daŭ mîine douĭ polĭ.. Un rest, — da' ştiĭ, nu 'ţĭ vine să 'l daĭ de la tine...

Dinu, (care înghite în sec şi caută să schimbe vorba).—Da' frumoasă maĭ eştĭ azĭ, Elenuţo dragă... Uite cum s'a pieptănat, ea «mamă dragă»... (O sărută. Diminuare de entusiasm din ambele părţĭ).

Angelica, (intrînd pe uşe, aduce o măsuţă pentru ceaĭ).—E gată, coniţă... (Ese, intră, apoĭ aduce ceaĭ şi pesmeţĭ).

Elenuţa.—Ia dragă... Inchipueşte-ţĭ că rom n'a găsit şi pesmeţĭ a luat numaĭ o litră... Ce dobitoacă.. Şi s'a dus şi pe jos...

Dinu, (naiv).—Nu face nimic, mamă dragă... (Sorb ceaiul. Dinu întrebuinţează diverse stratageme ca să recucerească înfocarea de la început. Se apropie de ea, se lipeşte, încearcă să o cuprindă în braţe).

Elenuţa, (care par'că s'a maĭ înduioşat, apucă un pesmet în dinţĭ şi ĭ întinde cu gura o jumătate).—Na!.. (Dinu apucă cu gura. Sărut prelung. Amîndouĭ se aşază maĭ bine pe canapea încolăcindu-se 'n braţe. Alte săruturĭ. Şcena durează destul de mult.

Dinu, (roşu şi aprins).—Uf! să-mĭ scot haina... grozav m'a încălzit ceaiul ăsta. (Scoate haina şi o aşează pe marginea canapeleĭ). Aşa,.. drăguţa mea... (Alte săruturĭ. Ea, pare preocupată de un gînd ascuns, i se desface din braţe şi caută portofoliul în buzunarul haineĭ).

Elenuţa, (făcînd pe distrata). — Ia, ce aĭ tu aicĭ?... (Caută; înlăuntru nicĭ o hîrtie de valoare). Ce frumos portofel... (Dezolaţie mare pe amîndouă figurile). Cin' ţi 'l-a dat? .. Uite aşa avea şi moşu unu... Par'că 'l văd şi-acum...

Dinu, (desperat că pierde o situaţie plină de speranţe). Vino să te sărut, mamă dragă.

Elenuţa, (foarte scurt).—Na!... (Se sărută).—Cum îţĭ place ţie să tot săruţĭ... (Reia portofelul). —Bietu moşu.. galant bărbat, n'am ce zice... Uite, dacă 'mĭ place mie ceva, e să fie omu galant. Poate să aibă miĭ de francĭ, să fie poleit cu aur, mitocanu tot mitocan. Mie întotdeauna mi-aŭ plăcut băeţiĭ galanţĭ... Acum nu e ca să zicĭ că pretind cine ştie ce... pretind de la cine are, dar de la cine nu poate cum să pretinzĭ... Nu-ĭ aşa?...

Dinu, (în care speranţa a reînviat, cu tot sufletul, aprobînd). — Aşa e, mamă dragă... vin să te sărut.

Elenuţa, (împiedecîndu-l, cu răceală).—Stăĭ să 'ţĭ spun.. Mi-aduc aminte de bietul moşu cînd l'am cunoscut... Ce galant... Eram la Flora, cu o verişoară a mea; vream să luăm un lapte... ne pomenim cu el la masă la noĭ. „Domnişoarele aşteaptă pe cine-va?... Domnişoara nu răspunde?“... Ba nu domnule, zic eŭ... şi mă pomenesc că s'aşează la masă, dragă... Comandăm lapte, — eŭ lăsasem portmoneul pe masă...Aveam vre-o douĭ francĭ şi nişte gologanĭ în el... Eŭ nu iaŭ nicĭ odată banĭ mulţĭ cu mine,—ştiĭ, ca damă, ce 'ţĭ trebue să aĭ banĭ cu tine?.. Ne sculăm, plecăm, ne conduce pînă la tramvay... Cînd să scot să plătesc biletu,— ce să vezĭ înlăuntru,—zece polĭ de aur... Vezĭ, aicĭ a fost el galant: nicĭ nu mă cunoştea, nu nimic, şi să 'mĭ pună zece polĭ în portofel...

Dinu, (descurajat de tot). - Stăĭ să 'mĭ iaŭ haina...

Elenuţa, (făcînd pe mirata). — Ce, te ducĭ?... Nu maĭ staĭ dragă?...

Dinu.—Nu, dar mi-e frig... (Se îmbracă).

Elenuţa, (căutînd a'l reţine cu vorba) Stăĭ să vezĭ!... O lună de zile, dragă, fără să avem ceva amîndoĭ, i-am luat aşa cu portofelu, cînd cincĭ polĭ, cînd zece, cînd maĭ mult... pînă ne am mutat împreună... Şi nu să zicĭ că a avut ceva cu mine,—dar era el galant... (Dinu îşĭ caută pălăria, bastonul şi mănuşile). Da' ce plecĭ?... De ce nu maĭ şezĭ... (Consolatoare). Vezĭ, să nu fi fost rudele alea... Tu eştĭ băiat drăguţ... dar ce vreĭ... aĭ ghinion... Maĭ staĭ niţel... (Ultim surîs de nădejde pe obrazul luĭ Dinu. Repunere a bastonuluĭ şi a mănuşilor pe scaun).

Dinu.—Maĭ şez, mamă dragă...

Elenuţa.—Eĭ, cînd ne maĭ vedem... să facem aşa un chef cu lăutarĭ,—cu dichis (clipeşte ochiĭ semnificativ). Cum staŭ eŭ tot singură, mă cam plictisesc... Fă şi tu rost de ceva parale şi să facem un chef amîndouĭ!...

Dinu, (cu resemnare). — Bine, mamă dragă...

Elenuţa, (îl mîngîie pe obraz).—Păcat de tine, că alt-fel nu eştĭ băiat urît.. Cînd maĭ viĭ?... (Dispariţie a ultimuluĭ surîs de nădejde pe obrazul luĭ Dinu). Vezĭ cînd viĭ adu şi ceva prăjiturĭ... şi dacă poţĭ cumpăra şi «Coroana de oţel» de Coşbuc... aşĭ vrea s'o citesc... (Aducîndu-şĭ aminte de ceva). Aoleo... mamă dragă, tu plecĭ,—da' nu uita (maĭ pe şoptite) cînd oĭ pleca, dă un franc douĭ Angelichiĭ. Ştiĭ, săraca, e fată bună şi ea... (Mare desolaţie pe figura luĭ Dinu). Aĭ, vin să te sărute mama... Vezĭ să nu te vadă cine-va cînd oĭ eşi, şi să nu dea dracu s'aud c'aĭ spus la cine-va.

Dinu, (într'un ultim acces de desolare). Nu, mamă dragă... (Ese).

Slugeru Mihnea

ŞEDINŢELE COMITETULUĬ «FURNICEĬ»

Membriĭ comitetuluĭ de redacţie al revisteĭ «Furnica» nu s'aŭ întrunit săptămîna aceasta, pentru a examina considerabilele cantităţĭ de proză şi versurĭ ce ni s'aŭ trimes spre publicare. Totuşi domniĭ membriĭ aĭ comitetuluĭ încasează diurne grase, enorm de grase, dat fiind formidabilul succes pe care'l obţine «Furnica». Aşa sinecure nicĭ la Căile Ferate nu găseşti!

In numărul viitor promitem, însă, numeroşilor noştri colaboratorĭ benevolĭ că le vom satisface legitima lor nerăbdare, publicînd darea de seamă despre şedinţele comitetuluĭ «Furniceĭ».

www.dacoromanica.ro

PROCESUL DOCTORULUI IACOBSOHN

Se comite o nedreptate monstruoasă. De atîtea secole doctorii sunt acuzaţi că omoară pe semenii lor şi nimeni nu i-a tras la răspundere. Pe unul singur din „doftoricescul meşteşug“ — cum ar fi spus răposatul şi regretatul nostru amic Gion — numai pe unul a căzut năpasta unui proces. Şi te pomeneşti că tocmai ăsta iese nevinovat!

Desbaterile acestui proces pentru care ziarul „Universul“ a făcut sacrificiul de a închiria o motocicletă gratuită şi specială de la casa Ressel (a *rês el* de noi, dar i-o făcurăm!), desbaterile astea aŭ fost mai mult un consult medical de cît o curte cu juraţi.

Ceĭ mai eminenţi savanţi aĭ noştri s'aŭ adunat şi, după mature cugetări de zece luni, aŭ isbutit să facă o senzaţională descoperire: eĭ aŭ descoperit că biata Ida Iacobsohn a murit! Acesta era punctul important de stabilit. Restul nu importă, sunt chestiĭ de detaliĭ mărunte asupra cărora învăţaţiĭ noştri aŭ fost în divergenţă de păreri. Unul a susţinut că nevasta doctorului a murit de un ulcer stomacal, altul că decesul se datoreşte unui avort, al treilea că nefericita a fost otrăvită cu mercur şi arsenic, al patrulea a găsit în cadavru numai mercur, al cincilea jură că n'a constatat de cît arsenic, al şeaselea a demonstrat că aceste substanţe toxice aŭ provenit din faptul că medicii s'aŭ spălat orĭ nu s'aŭ spălat pe mîinĭ cînd aŭ făcut autopsia.

Din parte-ne, nu ştim dacă doctorii s'aŭ spălat pe mîinĭ cu sublimat corosiv, cu alt-ceva, saŭ nu s'aŭ spălat de loc; ştim însă că aŭ spălat, în faţa Curţeĭ cu juraţi, cu un zel demn de o cauză mai bună, rufele lor murdare; iar după proces, toţi o să'şi spele mîinile ca Pilat. Discuţiunea sublimatului corosiv a fost mai mult corosivă de cît sublimă. Doctorii 'şi-aŭ administrat între dînşiĭ nişte reţete drastice, pe carĭ am putea să le numim purgative, de oare-ce publicul care le-a înghiţit a început să iasă afară din sală.

S'a încins între doctorii Minovicĭ, Slătineanu, Babeş, Poltzer şi Istrate o discuţie aşa de ştiinţifică, aşa de senină, în cît preşedintele Curţeĭ cu juraţi a fost silit să ceară intervenţia gardistului. Din fericire, de pe urma acesteĭ discuţiĭ, n'a fost nicĭ un mort şi nicĭ un rănit, deşi eraŭ atîţi medicĭ la faţa locului.

A rămas acum ca să se pronunţe în ultima instanţă ilustrul nostru alhimist d. dr. Istrate. O singură observaţie avem de făcut. Ce mai umblă d. dr. Istrate cu microscopul, cu analiza şi cu atîtea alte mofturĭ? N'are d-sa un mijloc de investigaţie mult mai sigur? Să consulte masa 'nvîrtitoare, să invoace spiritul doctorului Belciugăţeanu şi să-l intervieweze pe cale spiritistă ce e cu daravera asta în care s'aŭ încurcat atîtea somităţi!

In ştiinţele ocultе ne-a mai rămas doar speranţa; căcĭ, în ceea ce priveşte medicina, aflăm că deja s'a cerut la tribunalul comercial de Prahova declararea eĭ în stare de faliment.

Jorj Delamidil

IN CHESTIA ŞCOALELOR PAPISTAŞE

Un viŭ schimb de depeşĭ a urmat zilele acestea, cînd se aşteaptă sentinţa în procesul călugăriţelor catolice, pe deoparte între Notre Dame de Sion şi Vatican, pe de altă parte între d. Haret şi d. Sturdza. Telegramele aŭ fost scrise în franţuzeşte şi într'un limbaj convenţional, pentru ca profaniĭ să nu înţeleagă. Ast-fel, depeşa «bunelor maicĭ» era redactată în termeniĭ următorĭ:

„*L'affaire Amieux sans arrêts*“.

In aparenţă, o telegramă foarte nevinovată! Călugăriţele aŭ aerul că vorbesc Papeĭ de la Roma despre afacerea uneĭ comande de cutiĭ de sardele fără oase din fabrica Amieux frères. In realitate, şeful catolicismului este încunoştinţat că afacerea pensionatelor papistaşe ar merge mai bine dacă nu s'ar amesteca d. Haret!

In acelaş timp, aflăm că d. Sturdza a trimis ministrului de culte următoarea laconică depeşă:

„*Haret toi!*“

Pentru cine nu ştie franţuzeşte şi nu e în secretele zeilor, aceste două cuvinte n'aŭ nicĭ o noimă. D. Haret, însă, a înţeles că primul ministru îĭ spune: «Opreşte-te!» (Aretes toi!), adică mai pe şleaŭ: las-o mai domol cu procesul ăla! D. Sturdza ştie, de altminteri, din experienţă, cît a avut de furcă cu un simplu călugăr, regretabilul fost Mitropolit Ghenadie: dar-mi-te să te-apucĭ la bătrîneţe să cateriseştĭ un întreg metoc de călugăriţe!

Kiriak Napadarjan

MICA PUBLICITATE

— In genul ziarelor „Universul“, „Adevărul“ şi „Ţara“ —

Dragă Miţo! Mă plictisesc grozav la moşie. Singura mea distracţie e revista umoristică «*Furnica*» la care m'am abonat. Citeşte-o şi tu, e nostimă de tot. Cînd ne întîlnim? *Bibi*

Vindecare miraculoasă a supărăreĭ, melancolieĭ, urîtului: citirea revisteĭ hazliĭ săptămînale «*Furnica*».

Mizerabile! Dacă în 24 ore nu'mĭ înapoezĭ polul împrumutat, am să rog pe revista «*Furnica*» să te dea în stambă şi să'ţĭ publice caricatura!

Am dat d'un mare chilipir:
Pe soacră-mea Coana Anica
Am dus-o erĭ la cimitir...
Muri de rîs citind «*Furnica*»!

Gratis! Gratis! Gratis! Se oferă 10 halbe de bere persoaneĭ care va dovedi că nu-ĭ place revista ilustrată umoristică «*Furnica*». Numărul 20 banĭ; abonament anual 10 leĭ, 1/2 an 5 leĭ.

Tînăr frumos, bogat doreşte căsătorie d-ră chiar săracă, urîtă şi bătrînă, o singură calitate să aibă: să citească regulat revista umoristică «*Furnica*».

Feriţi-vă de gîlcĭ şi guturaiŭ! Nu ieşiţi pe stradă în serile igrasioase de toamnă. Staţi mai bine acasă şi citiţi admirabila revistă veselă «*Furnica*».

Vreĭ să-ĭ cucereşti inima? Fă-ĭ cadoŭ Domnişoareĭ un abonament pe un an la revista «*Furnica*». Costă numaĭ 10 leĭ şi-ĭ facĭ o plăcere nespusă. Nu fiĭ prost tinere, nu pierde ocazia.

Kix.

Teatrul Naţional.-Spectacolele săptămîneĭ acesteia vor fi *Institutoriĭ* comedie în 4 acte de Otto Ernst şi *Martira*, dramă de D'Ennery, carĭ vor alterna.

Opera Romînă începe reprezentaţiile Miercurĭ 6 Octombrie cu *Gioconda* de Ponchielli. A doua reprezentaţie va fi Vineri 8 Octombrie cu *Wilhelm Tell* de Rossini.

Teatrul Edison. — Trupă franceză de comediĭ, operetă şi varietăţi.

Biuroul Avocatilor Asociati

Direcţiunea d-lor avocaţi **Mihail P. Rădulescu**, fost procuror şi judecător de tribunal şi **Mircea G. Petrescu**, fost judecător şi primar. La acest biurou se plasează cu ipotecă **500.000 leĭ**, în total saŭ în parte.

Strada Armenească, 24

Administraţia ziarului «Furnica» rógă pe d-niĭ depositarĭ să o încunoştiinţeze regulat de numărul foilor ce trebue să le expedieze.

www.dacoromanica.ro

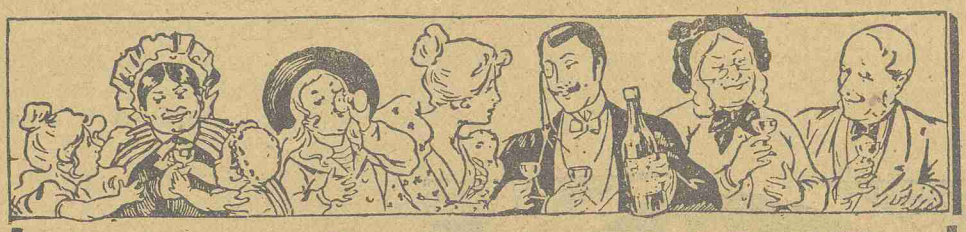

Societatea Cooperativă «MERCUR»

Orĭ-ce bună gospodină se aprovisionează de la renumitul magazin de Coloniale, Delicatese şi Băuturĭ **„MERCUR", din Calea Victorieĭ, No. 52.**

Eftin şi bun!

Comande se pot face şi prin... allô! allô!

COFETARIA „UNIREA"

BOMBONERIE
PATISERIE
FINĂ
Chocolaterie

TH. DIMITRESCU & THEOFILESCU

58, STRADA CAROL, 58

(Sub Hotel Central)

PREŢURI MODERATE

DIFERITE LIQUERURI
Vinurĭ streine şi indigene
CHAMPAGNE
diferite mărci

Primeşte comande din provincie contra ramburs

Restaurantul Frascati

AL DOMNULUI

N. S. VERRA

este localul preferat al tuturor cari doresc mâncărĭ de calitate superioară, vinurĭ excelente, serviciŭ prompt şi elegant şi preţurĭ din cele maĭ moderate. O admirabilă orchestră delectează pe clienţĭ în timpul meseĭ.

Magasinul de coloniale şi delicatese
S. G. ŞERBĂNESCU
— În faţa Teatrului Naţional —

Icre negre tescuite calitate fără rival. Cel maĭ sublim unt-de-lemn. Şuncă, fructe, diferite mezeluri toate în permanenţă proaspete.

ŞAMPANIE
cele maĭ bune mărci
Vinuri delicioase de Drăgăşani
Se fac expediţii şi în provincie

Admirabile lucrărĭ

Dinţi până la 10, cinci lei unul; ce trece peste 10, 4 lei unul. Dentura complectă 285 dintele. Scosul 2 lei. Plumbatul de la 4 lei în sus.

NICOLAE MARIESCU
DENTIST de la Facultatea din Paris
11 bis, STRADA REGALA 11 bis

Iubitorĭ de literatură populară! Trimeteţi lei 1 şi 25 bani în mărci poştale la librăria I. Dumitrescu din Tecuci şi veţi primi franco volumul **Crâmpee din viaţa ţăranului Român** de C. Mihăilescu.

Dr. George D. Fischer
— OCULIST —
S'A MUTAT
Strada Doamneĭ No. 27
(Casa Alimănesteanu)
Consultaţiuni 11—12 a. m. 4—6 d. a.

Hotel Constantinopol
CALEA GRIVIŢEI 183
lipit cu grădina Găreĭ de Nord

Trecând sub o nouă administraţie s'a înzestrat cu mobilă şi lingerie nouă. Se recomandă ca retras, curat şi ieftin

Vedeţi cu ce frumuseţe tipăreşte
Tipografia „SPERANŢA"?
BUCUREŞTI — Strada Eneĭ 4.

Dacă ziarele sînt tipărite curat şi frumos, dar cele-l'alte lucrărĭ?

Se execută: Teze de licenţă, Reviste, Facturĭ, Memorande, Cărţĭ de vizită, Bilete de nuntă, botez şi orĭ-ce lucrărĭ atingătoare de această artă.

Toată litera frumoasă a tipografieĭ „Speranţa" e adusă de la **Fonderia Deberny din Paris.**

NIŢA IONESCU
— CISMAR —
10 Calea Şerban-Vodă 10

Primeşte comande de orĭ-ce soiu de ghete şi pantofi, lucraţi trainic şi elegant.

Preţuri convenabile. Viŭ la domiciliu, chemat printr'o carte poştală.

Boale interne şi sifilitice
(PIEPT, STOMAC, GENITO-URINARE)
SPECIALIST
Dr. Eracli Sterian
Vechiu intern şi medic al Eforieĭ Spitalelor Civile

Consultaţiĭ pentru bărbaţi, femeĭ şi copiĭ de la 10—12 şi de la 5—7

Str. Bibescu-Vodă 22, colţ Şerban-Vodă

Contra tusei, bronşitei, laringitei, cereţi:

PASTILE SENEGAL
CUTIA 1 LEU

De vânzare la farmacii şi la depozitul general Drogueria Stoenescu, Strada Academieĭ.

„ROMANIA"
Societate Cooperativă de Manufactură, Confecţiunĭ, Mode, Mărunţişurĭ şi articole de Menagiŭ.
Bucureşti Bulevardul Carol 5
Vis-à-vis de Ministerul de Domenii

Aduce la cunoştinţa distinseĭ sale clientele şi Onor. Public că aŭ sosit:

Lenajuri şi Postavuri

Pentru confecţiunĭ de dame şi de bărbaţi unice şi neîntrecute în calitate şi desemn.

Monopol exclusiv
Pentru Romînia

Asemenea a sosit un bogat asortiment de:

STOFE, DE MOBILE ŞI PERDELE
de tot felul

Zilnic sosesc noutăţi

Bucu... ...Carol I (Vis-à-vis ...i)

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro